

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci navrhovatelka: **PhDr. V. B., nar. X.**, bytem P. 4, V. 3212/6, zastoupena Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem v Praze 4, Ve svahu 531/1, **za účasti: 1) BLOOMING s.r.o.**, IČ: 289 84 552, se sídlem Praha 2, Moravská 1687/34, zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem v Praze 1, Na Florenci 2116/15, **2) Městská část Praha 12**, se sídlem Praha 4, Pískovcova 830/25, zastoupena starostkou PhDr. Danielou Rázkovou, **3) Hlavní město Praha**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, zastoupené radní RNDr. Janou Plamínkovou, proti odpůrci: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o návrhu na zrušení Opatření obecné povahy ze dne 27. 7. 2011, č. U 0994/2011 - „Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05“,

T a k t o:

- I. Opatření obecné povahy ze dne 27. 7. 2011, č. U 0994/2011 – „Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05“, se zrušuje a věc se vrací odpůrci k dalšímu řízení.**
- II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení ve výši 24.142 Kč, k rukám zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Navrhovatelka se svým podáním ze dne 28. 7. 2014 u Městského soudu v Praze domáhala zrušení Opatření obecné povahy ze dne 27. 7. 2011, č. U 0994/2011 - „Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením

č. 10/05“, ve znění změny Z 1000/00, vydané Opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009.

Předmětem úpravy byla míra využití území v lokalitě k. ú. Modřany – území všeobecně smíšené /SV-C/ vymezené ulicemi Vazovova a Generála Šišky. Původní stav: kód C. Upraveno na: kód G pro plochu SV na pozemcích parc. č. 4400/583, 4423/5, 4423/9, v ostatní ploše zůstává kód C.

Návrh byl podán dne 28. 7. 2014 v 17:28:32 hod., tedy v poslední den lhůty tří let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti (§ 101b odst. 1 soudního řádu správního).

Navrhovatelka se svým podáním domáhala zrušení napadeného opatření obecné povahy z důvodu nezákonnosti, neboť nebyl dodržen postup podle § 18 a 19 **zákona** č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, týkající se cílů a úkolů územního plánování.

Navrhovatelka namítala, že napadená úprava je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, když provedenou úpravou byla míra využití území v lokalitě k. ú. Modřany – území všeobecně smíšené /SV-C/ vymezené ulicemi Vazovova a Generála Šišky změněna z kódu C na kód G pro plochu SV na pozemcích parc. č. 4400/583, 4423/5, 4423/9. Uváděla, že úprava byla provedena utajeně bez účasti navrhovatelky a ostatních přímo dotčených sousedů, nebyla jim nikdy doručena. Teprve nyní se dozvěděla z územního řízení, že developer navrhuje soubor obytných domů s 5 až 7 nadzemními podlažími, celkem 74 bytů, 4 komerční prostory a 83 parkovacích stání v podzemních podlažích bytových domů.

Namítala, že nebyla naplněna závazná pravidla uvedená v § 171 až 174 správního řádu. Projednání návrhu proběhlo ryze interně bez splnění kogentních ustanovení pro projednávání a vydání úpravy opatření obecné povahy.

Namítala, že byla napadenou změnou zkrácena na svých veřejných subjektivních právech, pokud jde o formu, kterou byla úprava vydána, jedná se pouze o potvrzení na grafické situaci. Nebyla tedy splněna podmínka, aby úprava opatření obecné povahy s přímým dopadem do práv třetích osob, byla vydána v zákonem stanoveném řízení a aby byl výsledek předepsaným způsobem zveřejněn.

Ke své aktivní procesní legitimaci navrhovatelka uvedla, že je vlastníkem bytu č. 6/3212 v bytovém domě na ul. V. č. p. 3212, P. 4, katastrální území M. Nemovitost ve vlastnictví navrhovatelky se nachází v bezprostředním sousedství plochy, ve vztahu k níž byla napadenou úpravou územního plánu změněna míra využití území, která je vymezena ulicemi Vazovova a Generála Šišky.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 28. 8. 2014 navrhnul návrh zamítnout s tím, že má za to, že není dána aktivní legitimace navrhovatelky. Zdůrazňoval, že se jedná o úpravu směrné části územního plánu, nikoliv o jeho změnu.

Odpůrce uváděl, že návrh byl podán opožděně, když tříletá promlčecí lhůta uplynula v pondělí 28. 7. 2014. Tvrdil, že není jednoznačně označen odpůrce.

K meritu věci odpůrce uvedl, že žádost společnosti BLOOMING s.r.o. byla postoupena odboru územního plánování MHMP, a že kladné stanovisko vydal odbor ochrany prostředí MHMP a Útvar rozvoje hl. m. Prahy. Kladné stanovisko vydala i Městská část Praha 12. Na základě kladných stanovisek byla dne 27. 7. 2011 vydána návrhem napadená „Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP č. U-0994/2011.

Odpůrce se rovněž dovolával rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ao 2/2009-23, č. j. 4 Ao 1/2010-432 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120.

Osoba zúčastněná – společnost BLOOMING, ve svém vyjádření ze dne 12. 4. 2016 navrhla zamítnout návrh na zrušení opatření obecné povahy ze dne 27. 7. 2011 s tím, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2013, čj. 1 Aos 2/2013 – 116, vychází z nesprávného závěru, že regulativy obdobného charakteru jako index podlažní plochy nebo kód míry využití území nemohou být v územních plánech zaneseny pouze nezávazně – směrně. Tvrdila, že tato interpretace je v rozporu s vůlí samosprávy, která si nepřála zakotvit regulativy závazně, a proto představuje nezákonný zásah do ústavního práva na samosprávu. Dále tvrdila, že k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2013, čj. 1 Aos 2/2013 – 116, lze přihlížet pouze v těch případech, kdy ke změně směrné části územního plánu došlo až po vydání předmětného usnesení, tedy ho aplikovat do budoucna, neboť v posuzovaném případě by jeho aplikace byla retroaktivní, a tak nezákonná.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 17. 5. 2016, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Zástupce navrhovatelky k dřívější písemné výzvě soudu ohledně dotčení jejich vlastnických práv mj. uvedl, že provedená úprava územního plánu zvyšuje kód C na kód G, což znamená nárůst hrubých podlažních ploch, které je možno umístit v území dotčeném změnou, tj. zhruba polovina rozlohových pozemků podle parcelních čísel, kterých se změna týká a znamená nárůst hrubé podlažní plochy z 2.000 m² na plochu přesahující 7.200 m², tedy o 5.000 m² podlažních ploch. Provedená úprava územního plánu umožňuje tedy nárůst o více než 100 bytů. Úprava z kódu C na kód G umožňuje zvýšení podlažnosti nebo kódu C přísluší podlažnost 3+ a kódu G 8+. To znamená, že tato úprava územního plánu umožňuje postavit nejenom výrazně mohutnější, pokud jde o podlažní plochu, budovu, nýbrž i více než dvojnásobně vysokou oproti předchozímu stavu, což právě bude mít efekt uzavření ulice, rušení přímého výhledu, který navrhovatelka má směrem na východ přes pozemky, kterých se úprava týká. Komunikační síť byla postavena a dimenzována právě pro domy, které tam stojí, bylo jedno územní rozhodnutí, které umisťovalo sídliště včetně komunikace. Kdyby ke každému zamýšlenému bytu přibýlo jedno auto, tak tento nárůst umožňuje zvýšení pojezdů o 100 aut denně pod bytem navrhovatelky. Toto navýšení se samozřejmě projeví na hlukovém zatížení, na emisním zatížení. Zástupce navrhovatelky odkázal na emisní a hlukovou studii, která je založena ve správním spise, z níž má vyplývat, že v současné době je zatížení v této lokalitě velmi blízké hygienickým limitům a zvýšení, které umožňuje změna, bez ohledu na

konkrétní podobu projektu, toto zatížení ještě dále zvýší. Navrhovatelka má za prokázané, že mohou být dotčena její hmotná práva tím, jak je provedena úprava územního plánu.

Při jednání dne 17. 5. 2016 se za osobu zúčastněnou - Městská část Praha 12, vyjádřila její starostka PhDr. Daniela Rázková a mj. uvedla, že dne 17. 5. 2011 Rada Městské části Praha 12 rozhodla o souhlasu s úpravou kódu míry využití v území, ale učinila tak zcela nestandardně. Poté, co rozhodla ve věci, rozhodla o nutnosti seznámit s projektem obyvatele okolních domů. V dnešní době funguje Rada v jiném složení právě pro tento nedostatek. Dnes se nejprve s projektem seznamují obyvatelé, kteří se ptají, jaký má vliv změna na ně, jejich životní prostředí, jestli území unese nárůst počtu obyvatel, dopravy, a to se v případě napadené úpravy nestalo. Podle názoru starostky zcela logicky je zde aktivní legitimace navrhovatelky, která po tomto nestandardním postupu vlastně vyvolala toto soudní řízení. Již rok po chybném rozhodnutí ze dne 17. 5. 2011 Rada dne 29. 5. 2012 nesouhlasila s tímto záměrem a požadovala projednat záměr v procesu EIA, a postavila se proti Magistrátu hl. m. Prahy. Rada zopakovala negativní usnesení v březnu 2013 a nesouhlasila s takto vedeným řízením. Rada požadovala snížit stavbu, navýšit počet parkovacích stání. Znovu v červnu 2013 Rada nesouhlasila s aktualizovanou dokumentací a opět setrvala na svých požadavcích. Nesouhlasila s touto stavbou, nesouhlasila s navýšením kódu C na kód G, protože dotčené území dopravně ani zástavbou vlastně není vhodné, aby se zatížilo dalším nárůstem obyvatel v takové míře.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené opatření obecné povahy podle § 101b odst. 3 soudního řádu správního, a to v mezích navrhovatelkou uplatněných návrhových bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy a dospěl k závěru, že návrh je důvodný, a proto rozsudkem ze dne 15. října 2014, č. j. 8 A 119/2014 – 30, rozhodnul tak, že opatření obecné povahy ze dne 27. 7. 2011, č. U 0994/2011 – „Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05“, se zrušuje a věc se vrací odpůrci k dalšímu řízení.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. února 2016, č. j. 3 As 213/2014 – 129, vyhověl kasačním stížnostem odpůrce a osoby zúčastněné na řízení a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. října 2014, č. j. 8 A 119/2014 – 30, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle Nejvyššího správního soudu kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního je naplněn, neboť v závěrech Městského soudu v Praze lze výhrady navrhovatelky o reálné hrozbě zásahu do jejího vlastnického práva považovat minimálně za předčasné a ve svém důsledku za nepřezkoumatelné, a to zejména v kontextu námitek osoby zúčastněné na řízení, jejichž uplatnění nebylo chybným procesním postupem Městského soudu v Praze umožněno.

Nicméně Nejvyšší správní soud se především vyjádřil: k obsahově shodné stížnostní argumentaci odpůrce a osoby zúčastněné na řízení, která spočívá v námitce nepřípustně

retrospektivní aplikaci závěrů rozšířeného senátu zdejšího soudu (usnesení č. j. 1 AOs 2/2013 - 116), vztahujících se k územním plánům a jejich změnám. Stěžejní otázkou je, zda lze aplikovat právní názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu i na ta opatření obecné povahy, která byla přijata (změněna) před vydáním tohoto usnesení. K této otázce se zdejší soud opakovaně vyjádřil v tom směru, že právní normy, aby mohly plnit svou regulatorní funkci, musí být často formulovány jen velmi obecným způsobem, a je proto na soudech, aby v případech, kdy není výklad právní normy *prima facie* zcela zřejmý, autoritativně stanovily, jak má být daná norma vykládána. Přitom platí, že takto zaujatý výklad nepůsobí pouze prospektivně, tj. do budoucna, ale lze jej aplikovat také ve všech aktuálně probíhajících řízeních (hovoří se o tzv. „incidentní retrospektivitě působení judikatury“). Jakkoli tedy mají právní závěry vrcholných soudních instancí dopady do řízení, která ještě skončena nejsou, nemohou vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny. Například v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 9 Afs 81/2010 – 180, Nejvyšší správní soud s odkazem na právní doktrínu vyslovil, že: „[d]ůležitou a související otázkou je problém časové působnosti nově vysloveného právního názoru, tedy zda má nový právní názor vyslovený v novém rozhodnutí účinky retrospektivní nebo prospektivní. Je nepochybné, že v českém systému existuje v zásadě pouze incidentní retrospektiva, tedy aplikace nové soudem utvořené (dotvořené) normy na všechny kauzy aktuálně před soudy probíhající, stejně jako na všechny žaloby podané po dni vynesení nového právního názoru. Incidentní retrospektiva současně vylučuje mimořádné opravné prostředky typu obnovy řízení proti pravomocným rozhodnutím jen z důvodu změny judikatury, a to jak v řízení před obecnými soudy, tak v řízení správním.“

Nejvyšší správní soud na okraj dodává, že ani v nejmenším nepochybuje o tom, že pojmu index podlažních ploch (užitému v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116) odpovídá termín kód využití území, používaný v Územním plánu hlavního města Prahy. Uvedenou problematiku totiž v poslední době řešil hned několikrát, a to například v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, č. j. 3 As 153/2014 - 78, nebo v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 4 As 130/2014 - 73. V nich uvedl, že změna kódu míry využití území, která byla v dané věci provedena ve směrné části územního plánu hl. m. Prahy, má věcně obdobné důsledky jako změna indexu podlažní plochy. Městský soud proto v napadeném rozsudku správně konstatoval, že závěry učiněné Nejvyšším správním soudem pro pojem index podlažní plochy lze bez zbytku vztáhnout i na regulativ „kód využití území“ tak, jak je vymezen v územním plánu hlavního města Prahy, a materiální podobnost mezi „indexem podlažních ploch“ a „kódem využití území“ vyhodnotil správně. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního tedy naplněn není.

Nejvyšší správní soud potom v rozsudku č. j. 3 As 213/2014 – 129 shrnul, že v předloženém soudním spisu zcela absentují nejen procesní kroky ke stanovení okruhu osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 soudního řádu správního (s přihlédnutím k § 101b soudního řádu správního), ale rovněž jakékoli indicie, s jejichž pomocí by bylo možné nalézt odpověď na otázku, proč Městský soud v Praze nakonec označil v napadeném rozsudku za osobu zúčastněnou na řízení právě společnost BLOOMING, s. r. o., ač s ní v odpovídajícím procesním režimu nejednal.

Ze správního spisu soud zjistil, že společnost BLOOMING podala dne 1. 4. 2011 žádost u Úřadu městské části Praha 12 o úpravu územního plánu typu a přiložila projekt

bytového domu VAZOVA na pozemcích parc. č. 4400/583, 4423/5, 4423/9 v katastrálním území Modřany, zpracovaný společností C.A.I.S. architekti s.r.o. dne 28. 4. 2011. Žadatel doložil příloženým výpisem z katastru nemovitostí, že je vlastníkem inkriminovaných nemovitostí zapsaných na LV 7650.

Ze správního spisu soud zjistil, že Městská část Praha 12 se k úpravě územního plánu typu A vyjadřovala celkem 4x.

Dne 23. 5. 2011 informovala společnost C.A.I.S. architekti s.r.o., že Rada této Městské části k úpravě územního plánu typu A vydala usnesení č. 15. 01. 11 ze dne 17. 5. 2011:

1. Bere na vědomí objemovou studii Bytového domu Vazovova zpracovanou společností C.A.I.S. architekti v dubnu 2011,
2. Souhlasí s úpravou kódu míry využití území na pozemcích parc. č. 4400/583, 4423/5, 4423/9 v katastrálním území Modřany mezi ulicemi Vazovova a Gen. Šišky,
3. Požaduje:
 - 3.1. výši objektu zachovat podle okolní zástavby,
 - 3.2. zvýšit počet parkovacích stání o min. 20% nad rámec požadavků vyhlášky OTPP,
 - 3.3. pro vedení staveništní dopravy využít bývalou komunikaci situovanou severně od stavby,
 - 3.4. seznámit s projektem obyvatele okolních domů.

Dne 3. 6. 2011 sdělila k žádosti společnosti C.A.I.S. architekti, že Rada se dne 17. 5. 2011 vyjadřovala k objemové studii Bytového domu Vazovova, zpracované společností C. A. I. S. architekti dne 28. 4. 2011, v níž je navrhován kód využití území „G“, rozloha funkční plochy je 4.066 m², celková hrubá podlažní plocha stavby je 7.300 m².

Dne 11. 7. 2011 sdělila společnosti C.A.I.S. architekti, že Rada ve svém usnesení č. 21.17.11 ze dne 30. 6. 2011 revokovala bod 2 usnesení č. 15. 01. 11 ze dne 17. 5. 2011 následovně: 2. Souhlasí s úpravou kódu míry využití na pozemcích parc. č. 4400/583, 4423/5, 4423/9 v katastrálním území Modřany mezi ulicemi Vazovova a Gen. Šišky.

Dne 22. 7. 2011 sdělila Magistrátu hl. m. Prahy, že Rada této městské části svým usnesením č. 15. 01. 11 ze dne 17. 5. 2011 se vyjadřovala k objemové studii Bytového domu Vazovova, zpracované společností C.A.I.S. architekti s.r.o. dne 28. 4. 2011, v níž je navrhován kód využití území „G“ a s touto úpravou vyjádřila souhlas, tj. souhlasí se změnou kódu míry využití „C“ na kód míry využití „G“.

Ve správním spisu je dále založeno sdělení Odboru ochrany prostředí ze dne 20. 6. 2011, že k navrhované úpravě kódu (SV-C na SV-G) dle předložené PD s ohledem na charakter zastavěného území, není námitek. Řešené území je součástí vícepodlažní panelové, převážně obytné zástavby. Realizace záměru v dané lokalitě nemůže dojít k narušení stávajícího krajinného rázu. Dále je zde založeno sdělení Útvar rozvoje hl. m. Prahy dne 21. 7. 2011, že souhlasí s úpravou míry využití ve vymezené části funkční plochy SV/C na kód G na parc. č. 4400/583, 4423/5, 4423/9 v katastrálním území Modřany.

Podle § 101a odst. 1 soudního řádu správního návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 27. září 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98 opatření obecné povahy je správním aktem s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se tedy k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů. Je-li určitý akt pouze formálně označen jako opatření obecné povahy, avšak z materiálního hlediska nesplňuje jeho pojmové znaky (konkrétnost předmětu, obecnost adresátů).

Podle odpůrcem namítaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120:

I. Nájemce nemovitosti na území regulovaném územním plánem není aktivně procesně legitimován k návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. na zrušení tohoto územního plánu nebo jeho části.

II. Ten, kdo je aktivně legitimován k návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s., může tvrdit i porušení svých procesních práv v rámci procedury tvorby územního plánu, je-li představitelné, že toto porušení mohlo mít za následek dotčení těch jeho hmotných práv, od nichž se odvíjí aktivní legitimace.

III. Odpůrcem v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu je obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo.

IV. Podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu).

V. Za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotčeného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady.

VI. Shledá-li soud v přezkoumávaném územním plánu dodržení těchto zásad, není důvodem ke zrušení územního plánu ani to, že omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv přesáhlo spravedlivou míru; případnou náhradu za ně nelze poskytnout v rámci procesu tvorby územního plánu (jeho změny).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-185:

I. Vlastník pozemku či stavby dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření nebo zastavitelných ploch, je oprávněn podat námitky k návrhu územního plánu dle § 52 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006. Tyto námitky však nejsou omezeny pouze na části týkající se uvedených nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření nebo zastavitelných ploch, nýbrž se mohou týkat jakékoli části návrhu územního plánu, nebo i postupu při jeho zadání či zpracování.

II. Zrušení etapizace výstavby u ploch určených k zastavění je podstatnou úpravou návrhu územního plánu ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006.

III. Pokud vyhodnocení vlivů návrhu územního plánu na životní prostředí zpracované podle § 10i odst. 2 a odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), naprosto nevyhovuje požadavkům přílohy k stavebnímu zákonu z roku 2006, anebo vyhodnocení nebylo zveřejněno a projednáno s veřejností, zpravidla to způsobuje vadu, která znamená, že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (§ 101d odst. 2 soudního řádu správního). Vydaný územní plán je třeba v důsledku takové vady zrušit.

IV. Obec nemůže ve svém územním plánu vymezit plochu nadmístního významu, která není vymezena v zásadách územního rozvoje (§ 36 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006) nebo v územním plánu velkého územního celku. Plochou nadmístního významu (§ 2 odst. 1 písm. h) uvedeného zákona) je i souhrn více ploch vymezených územním plánem, které mají místní souvislost a shodné funkční určení, pokud svým využitím podstatně a skutečně ovlivní území jiné obce.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2010, čj. 1 Ao 2/2010 – 116:

I. Skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. soudního řádu správního) neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezabývá práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích správního řízení odmítnout pro nedostatek procesní legitimace.

II. Procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud (§ 101a a násl. soudního řádu správního) s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.

III. Návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a a násl. soudního řádu správního) nelze vyhovět, bude-li prokázáno, že opatření obecné povahy navrhovatele na jeho právech nezkrátilo, nejde-li o návrh podaný zvlášť oprávněným subjektem k ochraně veřejného zájmu.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2013, čj. 1 AOs 2/2013 – 116:

I. Index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 29 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976).

II. Má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3 věty první stavebního zákona z roku 2006, tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.

III. Obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze je napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. soudního řádu správního.

IV. Osobou pasivně procesně legitimovanou v řízení o zrušení úpravy směrné části územního plánu podle § 101a a násl. soudního řádu správního je orgán, který ji přijal, tedy obecní úřad, případně úřad územního plánování.

Z citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 213/2014 – 129 v inkriminované věci je tedy nesporné, že návrhem na zrušení bylo napadeno opatření obecné povahy, a proto Městský soud v Praze přistoupil k projednání návrhu. Nejprve se však musel speciálně zabývat otázkou, zda navrhovatelka není k podání návrhu osobou zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.

Městský soud v Praze si nahlédnutím do katastru nemovitostí ověřil, že navrhovatelka je vlastníkem bytové jednotky č. 2321/6 v bytovém domě na ulici V., a současně vlastníkem s podílem X. na společných částech bytového domu č. p. 2311, 2312, 2313, a pozemcích parc. č. 4400/114, 4400/115, 4400/116, zapsáno na listě vlastnictví č. X. u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu.

Soud ověřil podle objemové studie BD VAZOVOVA finální podklad U994, zpracované v červnu 2011 společností C.A.I.S. Architekti, že nemovitosti, jejichž je navrhovatelka vlastníkem, resp. spoluvlastníkem, se nacházejí v těsné blízkosti pozemků dotčených namítanou úpravou v k. ú. M., vymezeno ulicemi V. a G. Š. Spojený bytový dům, jehož je navrhovatelka spoluvlastníkem, stojící na shora uvedených pozemcích, je obkroužen úzkým pásem zeleně parc. č. 4400/117 v majetku hlavního města Prahy, který potom bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. 440/583, na nějž navazují pozemky parc. č. 4423/5 a 4423/9.

Při řešení otázky aktivní legitimace musel Městský soud v Praze konstatovat, že se jí již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 AOs 2/2013-116 a to pod body 38. až 42., kde uvedl, že „*Skutečnost, že hodnoty IPP nejsou v územním plánu stanoveny závazně, sama o sobě neznamená, že by se proti jejich úpravě nemohl oprávněný bránit návrhem na zrušení opatření obecné povahy. K posouzení toho, zda je určitý akt opatřením obecné povahy, je nutno přistupovat materiálně.*

Způsob vymezení IPP či způsob jakým byla provedena jeho změna, ničeho nemění na materiální podstatě tohoto regulativu a není proto způsobilý vyloučit možné dotčení na subjektivních právech. Obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze je napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. soudního řádu správního.

Aktivní procesní legitimace je v řízení podle § 101a a násl. soudního řádu správního spojena s tvrzením, že navrhovatel je opatřením obecné povahy dotčen na svých subjektivních právech. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky a konsekventně tvrdit možnost dotčení jeho subjektivních práv.

Aktivní procesní legitimace je proto dána hrozbou (pravděpodobností, možností) realizace plánem vytčeného cíle, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele. Z pohledu zkoumaného potenciálního zásahu do práv dotčených subjektů není rozhodné, zda k takovému cíli (v projednávané věci k zamýšlené stavbě) v budoucnu skutečně dojde, či nikoliv.

Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku řízení o návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Ta se již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování podmínek řízení.“

V souladu s výše uvedeným Městský soud v Praze uvádí, že aktivní procesní legitimaci navrhovatelky nemůže bránit skutečnost, že dosud není projednávána žádná konkrétní stavba, resp. její umístění či přímo realizace konkrétní stavby, nýbrž že předmětem posouzení a rozhodnutí je toliko míra maximálně přípustného využití pozemku, jak namítá odpůrce. Je totiž zřejmé, že judikatura Nejvyššího správního soudu, na niž poukazuje odpůrce (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009-23 a rozsudek ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010-43), byla již překonána právě citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013-116.

Soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k dílčímu závěru, že navrhovatelce svědčí aktivní legitimace, když současně vzal na zřetel, že navrhovatelka tvrdí zásah do svých práv, neboť na základě přijaté změny kódu míry využití dotčeného území je povinna, stejně jako ostatní vlastníci sousedních pozemků, strpět realizaci žadatelova záměru představující konkrétně rozvržený soubor bytových domů.

Při hodnocení charakteru napadeného správního aktu a posouzení otázky, zda je navrhovatelka k podání návrhu aktivně legitimována i věcně a následně, v jakém rozsahu napadené opatření obecné povahy přezkoumat, vycházel Městský soud v Praze z právního názoru vysloveného usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, jímž byla překonána dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, a jímž je Městský soud v Praze vázán. Na základě těchto úvah měl najisto postaveno, že k zásahu do hmotných práv navrhovatelky došlo, a že navrhovatelka spadá do onoho obecně vymezeného okruhu osob, jež jsou vydaným opatřením obecné povahy dotčeny.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 213/2014 – 129 se vyjádřil k nedostatečnosti tvrzení navrhovatelky ohledně její aktivní věcné legitimace, a proto ji soud vyzval k doplnění tvrzení v tomto smyslu. K výzvě soud poté navrhovatelka dne 27. 4. 2016 informovala soud, že její zástupce JUDr. Petr Kužvart ukončil v důsledku dlouhodobé nemoci výkon advokacie a předložila plnou moc pro nového právního zástupce ze dne 26. 4. 2016.

Nový zástupce navrhovatelky při jednání soudu dne 17. 5. 2016 potom doplnil stávající tvrzení navrhovatelky s tím, že provedená úprava územního plánu zvyšuje kód C na kód G, což znamená nárůst hrubých podlažních ploch, které je možno umístit v území dotčeném změnou, tj. zhruba polovina rozlohových pozemků podle parcelních čísel, kterých se změna týká a znamená nárůst hrubé podlažní plochy z 2000 m² na plochu přesahující 7200 m², tedy o 5000 m² podlažních ploch. Úprava z kódu C na kód G umožňuje zvýšení podlažnosti nebo kódu C přísluší podlažnost 3+ a kódu G 8+. Úprava územního plánu umožňuje postavit nejenom výrazně mohutnější budovu, nýbrž i více než dvojnásobně vyšší oproti předchozímu stavu, čehož důsledkem bude uzavření ulice, rušení přímého výhledu navrhovatelky směrem na východ přes pozemky, jichž se úprava týká. Navýšení počtu bytů

s sebou přinese i navýšení počtu aut, což se samozřejmě projeví na hlukovém a emisním zatížení, přičemž z emisní a hlukové studie má vyplývat, že v současné době je zatížení v této lokalitě velmi blízké hygienickým limitům a zvýšení, které umožňuje změna, bez ohledu na konkrétní podobu projektu, toto zatížení ještě dále zvýší. Navrhovatelka má za prokázané, že mohou být dotčena její hmotná práva tím, jak je provedena úprava územního plánu.

Aktivní věcnou legitimaci navrhovatelky podpořila při jednání dne 17. 5. 2016 starostka Městské části Praha 12 PhDr. Daniela Rázková s tím, že dne 17. 5. 2011 Rada Městské části Praha 12 vydala chybné rozhodnutí. Následně Rada dne 29. 5. 2012 nesouhlasila s tímto záměrem a požadovala projednat záměr v procesu EIA, a postavila se proti Magistrátu hl. m. Prahy. Rada zopakovala negativní usnesení v březnu 2013 a nesouhlasila s takto vedeným řízením. Rada požadovala snížit stavbu, navýšit počet parkovacích stání. Znovu v červnu 2013 Rada nesouhlasila s aktualizovanou dokumentací a opět setrvala na svých požadavcích. Nesouhlasila s touto stavbou, nesouhlasila s navýšením kódu C na kód G, protože dotčené území dopravně ani zástavbou vlastně není vhodné, aby se zatížilo dalším nárůstem obyvatel v takové míře.

Podle názoru Městského soudu v Praze byla při jednání dne 17. 5. 2016 aktivní věcná legitimace navrhovatelky prokázána, neboť je nesporné, že napadenou úpravou bylo dotčeno právo navrhovatelky na příznivé životní prostředí.

Pokud jde o pasivní legitimaci odpůrce, musel soud s odkazem na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116 konstatovat, že osobou pasivně procesně legitimovanou v inkriminované věci je Magistrát hl. m. Prahy, neboť tento úřad přijal namítanou úpravu směrné části územního plánu. Navrhovatelka ve svém podání jako odpůrce označila: Hlavní město Praha, Magistrát hl. m. Prahy, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2. Uvedení hl. m. Prahy se jeví jako nadbytečné, nicméně jako odpůrce je označen Magistrát hl. m. Prahy, rovněž správně je označeno jeho sídlo. Není tedy pochyb, že navrhovatelka jako odpůrce označila správní úřad.

Podle § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona z roku 2006 při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. prosince 2006 se postupuje podle tohoto zákona.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. března 2014, č. j. 6 AOs 1/2013 – 53, kód míry využití území v územním plánu hlavního města Prahy je regulativem prostorového uspořádání konkrétního území (limitem jeho využití), jehož vymezení je závazné. Změnu stávajícího kódu lze provést pouze v souladu s § 188 odst. 3 větou první stavebního zákona z roku 2006.

Městský soud v Praze proto přistoupil k meritornímu projednání věci, tedy důvodnosti návrhu, když byla konstatována nejen aktivní procesní legitimace, nýbrž i věcná legitimace navrhovatelky. Městský soud v Praze postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž respektoval tzv. „algoritmus“ přezkumu opatření obecné povahy, který v minulosti vymezil Nejvyšší správní soud v opakovaně citovaném rozsudku č. j. 1 Ao 1/2005–98. Jednotlivé na sebe navazující kroky tohoto algoritmu vyplývají zejména z ustanovení § 101d odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. a první tři z nich mají povahu

formálního přezkumu napadeného opatření obecné povahy, zatímco zbylé dva již mají povahu materiální (soud v případě těchto „závěrečných“ kroků zkoumá samotný obsah přezkoumávaného opatření obecné povahy):

- 1) Přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy. Správní orgán postupuje v mezích své pravomoci, pokud mu na základě zákonného zmocnění především náleží oprávnění vydávat opatření obecné povahy, jejichž prostřednictvím autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, které nejsou v rovnoprávném postavení s tímto orgánem.
- 2) Přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Správní orgán postupuje v mezích své působnosti, jestliže prostřednictvím opatření obecné povahy upravuje okruh vztahů, ke kterým je zákonem zmocněn (v rámci nichž tedy realizuje svoji pravomoc vydávat opatření obecné povahy).
- 3) Přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem (procesní postup správního orgánu při vydávání opatření obecné povahy).
- 4) Přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu (nebo rozporu jeho části) se zákonem – zde hmotným právem.
- 5) Za závěrečný krok algoritmu (testu) považuje soud přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (přiměřenosti právní regulace).

V inkriminované věci lze konstatovat, že první dvě podmínky pro vydání opatření obecné povahy navrhovatelka považovala za naplněné a ani Městský soud v Praze sám neshledal sebemenší důvod zpochybňovat nedostatek pravomoci a působnosti odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Není proto dán žádný rozumný důvod pro jejich zkoumání.

Co se týká třetího „kroku algoritmu“, zde navrhovatelka konfrontovala postup odpůrce s citovaným usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, tedy s postupem zakotveným v ustanovení § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona z roku 2006, resp. § 172 správního řádu, a tvrdila, že tento zákonný postup nebyl zachován. Této námitce lze vyhovět, neboť se jedná o otázku řešenou citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116. Třetí namítaný krok shora nastíněného logaritmu přezkumu opatření obecné povahy proto byl shledán důvodným.

V dalším se Městský soud v Praze zaměřil na otázku souladu napadeného opatření obecné povahy s hmotným právem a se zásadou proporcionality.

Podle § 172 odst. 1, 2 správního řádu návrh opatření obecné povahy s odůvodněním správní orgán po projednání s dotčenými orgány uvedenými v § 136 doručí veřejnou vyhláškou podle § 25, kterou vyvěsí na své úřední desce a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se má opatření obecné povahy týkat, a vyzve dotčené osoby, aby k návrhu opatření podávaly připomínky nebo námítky. V případě potřeby se návrh zveřejní i jiným způsobem, v místě obvyklém. Návrh opatření obecné povahy musí být zveřejněn nejméně po dobu 15 dnů. Není-li vzhledem k rozsahu návrhu možno zveřejnit jej na úřední desce v úplném znění, musí být na úřední desce uvedeno, o jaké opatření obecné povahy jde, čímž zájmu se přímo dotýká a kde a v jaké lhůtě se lze s návrhem seznámit. Úplné znění návrhu včetně odůvodnění však musí být i v takovém případě zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup.

V inkriminované věci tedy Městský soud v Praze shledal pochybení ze strany Magistrátu hl. m. procesní povahy, a to porušení ustanovení § 172 odst. 1 správního řádu, podle něhož návrh opatření obecné povahy s odůvodněním správní orgán po projednání s dotčenými orgány uvedenými v § 136 doručí veřejnou vyhláškou podle § 25, kterou vyvěsí na své úřední desce a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodů se má opatření obecné povahy týkat, a vyzve dotčené osoby, aby k návrhu opatření podávaly připomínky nebo námitky.

V inkriminované věci je nesporné, že návrh opatření obecné povahy správní orgán sice oslovil některé dotčené orgány (Útvar rozvoje hl. města Prahy dne 21. 7. 2011 vyjádřil s úpravou souhlas; Odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy dne 20. 6. 2011. Nicméně Rada Městské části Praha 12 ve svém usnesení č. 15. 01. 11 ze dne 17. 5. 2011 k objemové studii Bytového domu Vazovova, v níž je navrhován kód využití území „G“ na pozemcích parc. č. 4400/583, 4423/5, 4423/9 v katastrálním území Modřany, pod bodem 3. mj. požadovala seznámit s projektem obyvatele okolních domů.

Nicméně odpůrce tento požadavek Rady Městské části Praha 12 ignoroval, návrh na změnu kódu využití území nedoručil veřejnou vyhláškou podle § 25, kterou by vyvěsil na své úřední desce a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodů se má opatření obecné povahy týkat. Občané tak nebyli předem upozorněni na zamýšlenou - „Úpravu směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05“. Po neformálním projednání byla tedy úprava potvrzena odpůrcem na výkresech, které byly přílohou žádosti a tento doklad byl vydán toliko žadateli, příslušné městské části a příslušnému stavebnímu úřadu, čímž bylo projednání skončeno. Zcela absentovala zakotvená povinnost projednat návrh s veřejností a s dotčenými vlastníky nemovitostí. Odpůrce tak postupoval v rozporu se zákonem, neboť vyloučil z projednání účastníky řízení.

Závažnost tohoto pochybení odpůrce zcela zjevně vyplývá i z vyjádření starostky Městské části Praha 12 PhDr. Daniela Rázková, která při jednání dne 17. 5. 2016 uvedla, že dne 17. 5. 2011 Rada Městské části Praha 12 sice rozhodla o souhlasu s úpravou kódu míry využití v území, ale učinila tak zcela nestandardně, bez seznámení obyvatel okolních domů s projektem. Rada v jiném složení rozhodla dne 29. 5. 2012, že nesouhlasí s tímto záměrem a požadovala projednat záměr v procesu EIA, a postavila se proti Magistrátu hl. m. Prahy. Rada zopakovala negativní usnesení v březnu 2013 a nesouhlasila s takto vedeným řízením. Rada požadovala snížit stavbu, navýšit počet parkovacích stání. Znovu v červnu 2013 Rada nesouhlasila s aktualizovanou dokumentací a opět setrvala na svých požadavcích. Nesouhlasila s touto stavbou, nesouhlasila s navýšením kódu C na kód G, protože dotčené území dopravně ani zástavbou vlastně není vhodné, aby se zatížilo dalším nárůstem obyvatel v takové míře.

Navrhovatelka v inkriminované věci namítala zásadní nezákonnost jednak v procesu projednávání a schvalování úpravy, a jednak ve formě, kterou byla „úprava“ vydána. Rovněž na řešení těchto námitek lze nalézt odpověď v již citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013-116, konkrétně pod body 24. až 37. kde uvedl, že „V projednávané věci je nesporné, že se napadená změna týká územního plánu schváleného před účinností nového stavebního zákona, tj. před 1. 1. 2007.

S ohledem na to, že podmínky v území nejsou neměnné a potřeby jeho rozvoje se v čase vyvíjí, nelze předpokládat, že by staré územní plány, resp. plány schválené před účinností nového stavebního zákona nebylo nutno v budoucnu měnit. Na uvedenou situaci pamatují přechodná ustanovení nového stavebního zákona.

Dle ustanovení § 188 odst. 3 nového stavebního zákona se při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce schváleného do 31. prosince 2006 postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.

Skutečnost, zda se zamýšlená změna územního plánu týká jeho závazné či směrné části, je zcela zásadní, neboť je určující pro způsob, jakým lze po 1. 1. 2007 měnit územní plán schválený před tímto datem.

Nejprve je proto nutno připomenout zákonné vymezení závazné části územního plánu, a posoudit povahu IPP a jeho význam, neboť bez tohoto posouzení nelze určit jak má být IPP v územním plánu vymezen, zda závazně či směrně.

Obsah závazné části územního plánu je velmi obecně vymezen v § 29 starého stavebního zákona: „Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití vyjádřené v regulativech, ostatní části jsou směrné“. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení (dostupné na www.psp.cz, digitální repozitář, FS ČSSR 1971-1976, sněmovní tisk č. 112) vyplývá, že ve stavebním zákoně nelze vzhledem ke značným rozdílům v podmínkách různých území řešených v územně plánovací dokumentaci stanovit obligatorně části řešení, které je nutno považovat vždy za závazné. Příslušné rozhodnutí je proto ponecháno na schvalujícím orgánu s tím, že v prováděcím předpise bude vymezeno, které části mají nebo mohou být minimálně schváleny jako závazné nebo směrné u jednotlivých druhů územně plánovací dokumentace. Pokud je nutno vzhledem ke změnám v rozvoji území změnit nebo doplnit územně plánovací dokumentaci, je to možné u závazně schválených částí pouze po předchozím projednání podle zásad platných pro původní návrh a po schválení tím orgánem, který schválil původní dokumentaci.

V souladu s § 18 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, musí závazná část územního plánu obce obsahovat zejména „urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanačních nebo asanačních úprav“.

IPP vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše.

To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota IPP se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů.

Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se IPP pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno.

Index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem, popsáním v novém stavebním zákoně, tj. formou opatření obecné povahy.

Mohou-li tedy být závazné části územního plánu po 1. 1. 2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona, nepřísluší stanovení IPP či jeho změna orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné směrné vymezení IPP nemůže mít za následek to, že se na takovou část územního plánu bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky.

Nové vymezení limitu využití území mj. indexem podlažní plochy či změna hodnot již existující regulace je proto možná pouze postupem dle § 188 odst. 3, věta první nového stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.“

Podstatnou pro rozhodnutí o výše uvedených námitkách je otázka, zda změna územního plánu, jež byla provedena rozhodnutím ze dne 27. 7. 2011, č. U 0994/2011, je skutečně změnou směrné části územního plánu.

V inkriminované věci je zřejmé, že došlo ke změně územního plánu, který byl schválen dne 9. 9. 1999, přede dnem 1. 1. 2007, tedy za platnosti zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále též „starý stavební zákon“). Ke změně přitom došlo za platnosti a účinnosti stavebního zákona z roku 2006, (dále též „nový stavební zákon“). Podle ustanovení § 188 odst. 3 nového stavebního zákona se při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, schváleného do 31. 12. 2006, postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.

Závěry, které učinil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení č. j. 1 AOs 2/2013-116, lze vztáhnout i na projednávaný případ. Pojmu „index podlažní plochy“ užitému v územním plánu Statutárního města Brna, odpovídá termín „kód využití území“ užívaný územním plánem hlavního města Prahy, dle něhož mírou využití území, která je vyjádřena kódem míry využití území, se rozumí stanovení maximálních koeficientů zastavěných ploch („KZP“), hrubých podlažních ploch („KPP“), maximálního počtu nadzemních podlaží („PNP“) a minimálního koeficientu zeleně („KZ“) vzhledem k ploše posuzovaného území. Koeficient podlažních ploch je podíl maximální hrubé podlažní plochy objektů k ploše území a stanovuje kapacitu zástavby v nadzemní části objektů. Hrubá podlažní plocha se pro tento účel stanoví součtem hrubých podlažních ploch ve všech nadzemních podlažích, vypočtených z vnějších rozměrů budov a počtu nadzemních podlaží. Koeficient zeleně stanovuje minimální podíl započítávaných ploch zeleně k vymezené funkční ploše. Koeficient zeleně je směrný. Kód míry využití území je obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území,

ale i proto že se v něm odráží stanovení míry podlažnosti ve vztahu k jednotlivým druhům staveb, která je u jednotlivých kódů odlišná. Nadto jde o závazný regulativ stanovený maximální hodnotou, která musí být respektována, tedy nepřekročena a to již s ohledem na skutečnost, že limity zastavěnosti jsou dány potřebou (a veřejným zájmem) ochrany zdraví lidí a životního prostředí, a proto představují jeden ze základních ukazatelů, jenž je třeba respektovat v jejich závazné podobě.

Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném usnesení konstatoval, že míra využití území ovlivňuje, jak velká stavba s jakou podlažní plochou může být na daném území umístěna. Zvýší-li se koeficient podlažní plochy, znamená to, že předmětná plocha může být zastavěna hustěji, popř. podstatně stavbami vyššími, než bylo dosud předpokládáno. Změnu míry využití území je nutno považovat za obecný regulativ prostorového uspořádání konkrétního území, je limitem pro jeho využití, jehož vymezení je závazné. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit ho pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Sama skutečnost, že v určitém případě je změna míry využití území nesprávně zařazena do směrné části územního plánu, nemění nic na tom, že musí být obsažena v závazné části územního plánu. Z tohoto pohledu tedy Nejvyšší správní soud uzavřel, že v těchto případech je nutno postupovat podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona, podle něhož mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem, popsáným v novém stavebním zákoně, tedy formou opatření obecné povahy. Nové vymezení limitu využití území je dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu možné pouze postupem podle § 188 odst. 3 věta první nového stavebního zákona s tím, že věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro takové případy neuplatňují.

V souladu s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze musel konstatovat, že i v územním plánu hl. m. Prahy měl být kód míry využití území součástí závazné části územního plánu a nikoli směrné části. Jeho změna tedy neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, jak se stalo, ale mělo se tak stát procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, mj. se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb na nich, tak, jak to namítali navrhovatelé v inkriminované věci.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů soud musel dospět k závěru, že napadenou úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, č. U 0994/2011 - „Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05“, je třeba považovat za opatření obecné povahy v materiálním smyslu. V tom případě nezbyvá než rovněž konstatovat, že při vydání a projednání této úpravy nebylo postupováno dle ustanovení nového stavebního zákona ani správního řádu. Pokud tedy navrhovatelka namítala, že jí nebylo umožněno, aby se k návrhu úpravy mohla vyjádřit před jejím schválením, namítala, že opatření obecné povahy nebylo v souladu se zákonem řádně projednáno a zveřejněno, soud shledal tyto námitky důvodnými. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že podle ustanovení § 171 a násl. správního řádu nebylo postupováno. Nadto napadená úprava územního plánu hl. m. Prahy neobsahuje ani odůvodnění, ačkoliv z ustanovení § 173 odst. 1 správního řádu opatření obecné povahy odůvodněno být musí.

Napadená Úprava je opatřením obecné povahy a byla pořízena k tomu nepřislušným orgánem (Magistrátem hl. m. Prahy), navíc v rozporu s § 188 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006. Změna Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy tedy neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, jak se stalo, ale mělo se tak stát procesem stanoveným pro

vydání opatření obecné povahy, mj. se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb na nich tak, jak to namítala navrhovatelka ve svém podání ze dne 28. 7. 2014. Napadené opatření obecné povahy je z materiálního hlediska změnou Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy plánu a mělo tedy projít plnohodnotným procesem přijímání změny územního plánu. Mělo být schváleno Zastupitelstvem hl. města Prahy. Namísto toho ovšem odpůrce Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy změnil kabinetním administrativním způsobem ve formě úpravy jeho směrné části, a to bez rozhodovací účasti Zastupitelstva hl. m. Prahy. Tím, že změna Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy neprošla řádným procesem, byly porušeny kogentní normy stavebního zákona a zejména byla z procesu změny vyloučena veřejnost. Změna měla být učiněna formou změny územního plánu coby opatření obecné povahy a jako taková měla být podle § 55 odst. 2, § 54 a § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona z roku 2006 schválena Zastupitelstvem hl. m. Prahy. Nicméně tak se nestalo a odpůrce jednal ultra vires, tedy za hranicí svých pravomocí.

Městský soud v Praze v inkriminované věci rozhodoval o návrhu na zrušení opatření obecné povahy již podruhé, poté co jeho předchozí rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 213/2014 – 129, který jej pro další řízení zavázal v tom směru, aby řádně zjistil okruh osob zúčastněných na řízení, poskytnul jim možnost vyjádřit se k věci a uplatnit tak jejich procesní práva, a dále se zabývat otázkou aktivní legitimace navrhovatelky s odkazem na usnesení Rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1Ao 1/2009-120.

Městský soud v Praze zjistil okruh osob zúčastněných, umožnil jim zúčastnit se řízení a uplatnit vše potřebné, co považují za podstatné k ochraně svých práv a zájmů.

Pokud pak jde o otázku, zda na straně navrhovatelky jsou dány důvody k aktivní věcně legitimaci k podání jejího návrhu s přihlédnutím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1Ao 1/2009-120, Městský soud v Praze konstatuje, že navrhovatelka sice nemá vlastnická práva k nemovitosti, která by byla přímo předmětem napadené úpravy územního plánu, nicméně má vlastnická práva k nemovitostem, které bezprostředně souvisí s územím, které je předmětem této úpravy, a bezprostředně sousedí. Konkrétně je vlastníkem bytu v dané lokalitě a spoluvlastníkem bezprostředně dotčených pozemků. Za tohoto stavu věci tedy soud zkoumal, zda by napadenou úpravou mohla být ve svých vlastnických právech dotčena. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že takové dotčení může být způsobeno exhalacemi, hlukem, zápachem apod. a Městský soud v Praze má za to, že takové dotčení v souvislosti s napadenou úpravou je možné. V zásadě se tedy ztotožnil s argumentací navrhovatelky, kterou přednesla při jednání soudu dne 17. 5. 2016 v tom smyslu, že napadená úprava znamená, že na předmětném území může být pořízeno více bytových jednotek než kolik by jich tam mohlo být postaveno před napadenou úpravou a sama tato skutečnost o sobě znamená, že toto území by mohlo být zatíženo větším množstvím osob, větším množstvím aut, která nepochybně budou touto lokalitou projíždět nebo do ní zajíždět, popř. v ní parkovat, což sebou přinese pochopitelně i možné dotčení exhalacemi, hlukem, zápachem, prašností apod. koneckonců navrhovatelka sama při jednání uvedla, že v dané lokalitě není žádný obchod ani služby, a že je tedy nutno používat auto ve zvýšené míře, když nejbližší potravinový obchod je vzdálen čtyři stanice tramvají.

Koneckonců závažnost situace v tomto ohledu potvrdila i starostka Městské části Praha 12 PhDr. Daniela Rázková při jednání dne 17. 5. 2016, když uvedla, že dne 17. 5. 2011 Rada Městské části Praha 12 sice rozhodla o souhlasu s úpravou kódu míry využití v území,

ale učinila tak zcela nestandardně, bez seznámení obyvatel okolních domů s projektem. Rada v jiném složení rozhodla dne 29. 5. 2012, že nesouhlasí s tímto záměrem a požadovala projednat záměr v procesu EIA, a postavila se proti Magistrátu hl. m. Prahy.

Městský soud v Praze má tedy za to, že navrhovatelka mohla by být napadeným opatřením obecné povahy ze dne 27. 7. 2011, č. U 0994/2011 - „Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného ZHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05“, tak jak bylo provedeno, dotčena ve svých vlastnických právech, a proto tedy bylo na místě, aby zamýšlená úprava byla projednána způsobem, který umožní, aby se navrhovatelka tohoto projednání zúčastnila a aby jí bylo umožněno uplatnit vše, co považuje za podstatné pro ochranu svých práv a zájmů.

Následně poté soud musel přihlédnout i k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2013, čj. 1 AOs 2/2013 – 116, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že regulativ kód využití území lze měnit pouze formou opatření obecné povahy a za tohoto stavu věci Městskému soudu v Praze nezbylo než návrhem napadené opatření obecné povahy zrušit a věc vrátit Magistrátu hl. m. Prahy k dalšímu řízení s tím, že zamýšlenou změnu územního plánu je třeba projednat Zastupitelstvem hl. m. Prahy.

Pokud osoba zúčastněná tvrdila, že citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, vychází z nesprávného závěru, že regulativy obdobného charakteru jako index podlažní plochy nebo kód míry využití území nemohou být v územních plánech zaneseny pouze nezávazně – směrně, a že tato interpretace je v rozporu s vůlí samosprávy, která si nepřála zakotvit regulativy závazně, a proto představuje nezákonný zásah do ústavního práva na samosprávu, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Městský soud v Praze vychází z účinného znění Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy a vyhlášky hlavního města Prahy č. 32/1999 Sb. HMP, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož závazná část ÚP SÚ hl. m. Prahy je uvedena v přílohách č. 1 a 2 obecně závazné vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, ve znění změny Z1000/00 ÚP SÚ hl. m. Prahy, (opatření obecné povahy č. 6/2009), byla poměrně značně změněna.

V příloze č. 1 citované vyhlášky označené jako Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy se upravuje:

- Oddíl 3 Struktura funkčního využití území: odst. 17 stanoví: U nových staveb v centrální části města vzniklých po demolcích obytných objektů, objektů s podílem bytových ploch a objektů původně sloužících k bydlení; u stavebních úprav, nástaveb a přístaveb obytných domů, objektů s podílem bytových ploch a objektů původně sloužících k bydlení bude zachován původní nebo stávající rozsah bytových ploch, případně bude navýšen tak, aby procento bytových ploch ve vymezené ploše neklesl pod předepsaný limit.

- Oddíl 7 Rozsah závazné části územního plánu: (1) Funkční využití území je závazné s výjimkami, uvedenými v příloze A odůvodnění.

- (2) Nadřazené celoměstské systémy, tj. územní systém ekologické stability (ÚSES), celoměstský systém zeleně, stavby systému dopravy a technického vybavení jsou závazné s výjimkami, uvedenými v příloze A odůvodnění.

- (3) Procentuální podíl jednotlivých funkčních ploch ve velkých rozvojových územích (VRÚ) je závazný.

(4) Hranice funkčních ploch jsou vymezeny ve výkresu č. 4 územního plánu čarou o tloušťce 0,25 mm.

(5) Výjimečně přípustná je oprava zřejmé nepřesnosti kresby hranic funkčních ploch ve vztahu k hranicím pozemků. Zřejmou nepřesností kresby hranic se rozumí případ, kdy hranice funkční plochy má vést jednoznačně po hranici pozemku a ve velmi omezeném rozsahu se od této hranice pozemku odchyluje. Maximální akceptovatelná nepřesnost hranice funkční plochy od hranice pozemku je odchylka max. 1,0 mm na obě strany od osy čáry v měřítku územního plánu hlavního města Prahy.

(6) Změna závazné části územního plánu (hranic funkčních ploch, veřejně prospěšných staveb, vedení nadřazených celoměstských systémů, procentuálního podílu jednotlivých funkčních ploch ve VRÚ, podmíněnosti ve využití území, změna hranice zastavěného území) je možná pouze vydanou změnou územního plánu.

(7) Změnu směrných prvků územního plánu lze provést úpravou územního plánu.

Nově jsou tedy regulativy funkčního a prostorového uspořádání hlavního města Prahy především v oddílu 7 „Rozsah závazné části územního plánu“ a oddílu 8 „Míra využití území a prostorové uspořádání“.

Podle oddílu 7 odst. 1 *funkční využití území je závazné s výjimkami, uvedenými v příloze A odůvodnění*. Podle oddílu 8 odst. 1 *v rozvojovém území je zpravidla stanovena míra využití území, uvedená v příloze A odůvodnění*. Podle oddílu 8 odst. 2 *v transformačním území je zpravidla stanovena míra využití území, uvedená v příloze A odůvodnění*.

Z uvedených citací závazné vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, ve znění změny Z1000/00 ÚP SÚ hl. m. Prahy, (opatření obecné povahy č. 6/2009), vyplývá, že by rozhodujícím právním předpisem pro stanovení závazné a směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy příloha A odůvodnění přílohy 1 citované vyhlášky. Městský soud v Praze se proto musel zabývat právní povahou této přílohy A odůvodnění.

Z materiálů, které byly odpůrcem publikovány, je zřejmé, že se nejedná o plnohodnotný právní předpis. Městskému soudu v Praze byla totiž odpůrcem ve věci sp. zn. 8 A 61/2014 předložena v rámci přílohy č. 25 příloha A odůvodnění přílohy č. 1 ve strojopise, spojeném ve svazku s řadou dalších písemností, ověřeném ověřovací doložkou pro vidimaci. Z předložené přílohy 25, jejímž obsahem je i příloha A odůvodnění nelze vůbec zjistit, zda byla tato příloha A odůvodnění někým schválena a kým, když předcházející příloha1 je podepsána MUDr. Pavlem Bémem, primátorem hl. m. Prahy, a JUDr. Rudolfem Blažkem, náměstkem primátora hl. m. Prahy. Nelze ani zjistit, zda byla tato příloha A odůvodnění vůbec vyhlášena a publikována, když předcházející příloha1 byla vyvěšena dne 27. 10. 2009 a sejmuta dne 12. 11. 2009 a poté publikována ve Sb. hl. m. Prahy. Soud ověřil, že příloha A odůvodnění ve Sb. hl. m. Prahy publikována nebyla.

Ze shora uvedených důvodů je nutno dospět k závěru, že příloha A odůvodnění není závazným právním předpisem, a že je nutno vycházet pouze z obecně závazné vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. HMP, podle níž regulativy prostorového a funkčního uspořádání území hl. m. Prahy, tedy „míra využití území“ a „minimální podíl bydlení“, jsou zařazeny do stejné kategorie, tj. do závazné části, nikoliv směrné.

Závěry, které učinil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení čj. 1 A os 2/2013 – 116 pro pojem „index podlažní plochy“ užitý v územním plánu Statutárního města Brna, a které byly beze zbytku vztaheny i na termín „míra využití území“ užívaný Územním

plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, je nutno stejně beze zbytku vztáhnout i na termín „míra využití území“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. září 2014, č. j. 4 As 148/2014 – 16, řešil otázku aplikace usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AOs 2/2013 - 116, podle změna limitů využití území již nemůže být prováděna ve formě prosté úpravy směrné části územního plánu, ale formou opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud se vypořádával s otázkou, zda lze aplikovat judikaturou dovozený, novější právní názor na dřívější postup správních orgánů a konstatoval, že soudy právo, s výjimkou postupu Ústavního soudu podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky, netvoří, nýbrž nalézají. Ustálená judikatura Ústavního soudu například v nálezu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, rozlišuje pravou a nepravou retroaktivitu, tak že „[o] pravou retroaktivitu se jedná v případě, že právní norma působí vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona ... V případě nepravé retroaktivity sice nový zákon nezakládá právní následky pro minulost, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších předpisů.“

V případě změny judikatury nedochází k vytváření nových právních norem, ale toliko ke změně jejich interpretace. Ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu tedy nelze hovořit o pravé či nepravé retroaktivitě, ale pouze o retrospektivě. V nyní posuzované věci nelze považovat změnu judikatury v důsledku zmíněného usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu za svévolnou či nahodilou. Odůvodnění usnesení je přesvědčivé, nicméně Nejvyšší správní soud posuzoval, zda v přezkoumávané věci existují výjimečné okolnosti pro „neaplikaci nového právního názoru“. Takové okolnosti ovšem neshledal a uvedl, že v neposlední řadě nelze odhlédnout od skutečnosti, že rozsudek Městského soudu v Praze nemohl být pro stěžovatele překvapující, neboť byl vydán přibližně devět měsíců po přelomovém usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že „[s]kutečnost, že se zákonem založená pravomoc magistrátu k provedení takové úpravy v projednávané věci odvíjí z nesprávného směrného vymezení IPP v územním plánu, nemá za následek nicotnost takového aktu, ale pouze jeho nezákonnost. Jinými slovy, nedojde-li zákonem stanoveným způsobem ke zrušení či změně nesprávně vymezené směrné části územního plánu, pak tato nadále platí, byť je vadná.“

Podle názoru Městský soud v Praze lze beze zbytku aplikovat citované závěry Nejvyššího správního soudu rovněž v inkriminované věci, když rozsudek Městského soudu v Praze nemohl být pro stěžovatele překvapující, neboť byl vydán jeden rok a jeden měsíc po přelomovém usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto napadené opatření obecné povahy podle § 101d odst. 2 soudního řádu správního zrušil, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když navrhovatelka měla ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 5.000 Kč činily náklady na uhrazení

soudního poplatku z podaného návrhu, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání návrhu, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 11.800 Kč v případě zastoupení JUDr. Kužvartem, a dále v případě zastoupení Mgr. Černohousem za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, doplnění podání a účast při jednání, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 24.142 Kč, včetně DPH 21%.

Rozhodnutí o nepřiznání náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným soud odůvodnil podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V inkriminované věci soud jim žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. května 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková